

Sy-li spēwał,
Pilnje džélať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spēwaš,
Swěrnje džélať
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželiske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihcizisčycetni w Budyšcinje a je tam ša ščtwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž.

9. njedžela po šwjatej Trojizny.

1. list šwj. Pětra 4, 8—11.

■ Tši rjane kšesczijanste poczinki mjenuje tuto Bože słowo, a hdy by je kóždy wobšedzał, tak rjenje by tu na semi było. Dha by kóždy wošada hěta Boža pola čłowjekow była a kóždy dom mały Boži dom. Dha čzemy šo tola wo nje prózowacž. Šdžež je wola, pschindže tež dokonjenje. Šprawnemu dawa Bóh radjenje.

Nascha pycha njech tehodla je:

1. modlitwa,
2. lubosć k bližšchemu, a
3. šwěrnosć w powołanju.

1. „Tehodla budže stróšbi a wachujeće k modlitwam“, praji japoschtok. Woprawdže, wón njeby k temu napominał, hdyž njeby modlitwa pschisłuschnosć kšesczijana była. Tehodla je hižom Ješus šam napominał: „proščeće“ a „wachujeće a modlće šo“, a je šo šam modlił. Jeho žyłe žiwjenje bě wobstajna modlitwa. Tak njeje tón žadny prawy kšesczijan, kiž šo wjazny njemodli. A kaž modlitwa wo prawym, žiwym kšesczijanškim smyšlenju šwědčži, tak jo tež pokyni. My psches tušamu w šlědženju ša našchim Šbóžnikom wostanjenju a roščemju w tym, kiž ta słowa je, kotryž je Ješus Křystuš. A potom pschiješe nam modlitwa tež žohnowanje. Tón Anješ praji: „proščeće, a wam budže date“, a dale: „hdyž wy teho Wótza wo něšto proščeć budžeće w mojim mjenje, budže wón wam to dacž.“ Šdy by wšchať

š modlenjom dale ničžo njebyło, hacž šo Bohu wuštoržimy, ščtož naš tyšči a šebi žadamy, to hižom by něšto krašne bylo. Ty wěšči tola š našonjenja, kať derje čzi je, hdyž šy šo čłowjekej wo šwojej nušy a štarosćzi wuštoržik. To čzi pschězo polóžnosć pschiješe, hdyž tež čzi pomhacž njemóže. Š modlenjom k Bohu je pak žyłe hinať. Kaž je nam pschitasať, šo modlicž, tak tež je nam šlubik, šo čže naš wušššecž a nam dacž, ščtož je nam dobre a wužitne, w šemškich wězach naš po šwojej mudrosćzi a wótzowskej lubosćzi žohnowacž, a w njebjeskich wězach nam dacž psche wščitko, ščtož prošmy abo myšlimy. A my móžemy š našchimi modlitwami twaricž našche a tych našchich čželne a duchowne šbože, tež to šbože šchule a žyrtwe, gmejny a kraja, a špěchowacž pschindjenje a roščenje Božeho kralestwa. Tón Anješ šam by šwoje słowo njedžeržal a by šo jako khat wopokasať, hdyž njeby tak bylo. Dha dyrbjeli nětk měnicž, ničžo njeby čłowjekam tak na wutrobje ležalo, kaž modlitwa, a my šo nětk wščitžy šwěru modlimy a wopokasamy, šo šmy prawi kšesczijenjo a wuprošmy šebi a druhim žohnowanje. Ale tak bohužel njeje. Šich wjele šo š žyła wjazny njemodli, ani rano, ani wječor, ani w dobrych, ani w šrudnych dnjach, ani šami ša šo, ani ša druhich. Abó hdyž šo hiščeće modlimy, dha tola niž prawje, rěčžimy jeno šłowa, ale wěra tu njeje, to šylne dowěrenje k Bohu, a prošmy wo šemšte šubla a te njebjeske, kaž našche wušwjećenje, wodacž hřechow, wobštajnosć wo wščem dobrym bóle na šok štajamy. Čžehodla tak? Žaposchtok pišche jow: „budžeće stróšbi a wachujeće k modlitwam.“ Šotajškim „k pravemu modle-

nju" blufcha stróšbošč a so wachujemy, ledžbu mamy kam na so. Dokelž pať na tym pobrachuje, njeje tež modlitwa. Kať někotry je so dať napjelnicž wot pjenjež-nejje lubošče, šwětnych žadoščow, je polny starošče wo šwoju žiwnošč, šwoje džělo, so je kať bludny a njemodli so wjazy. D wo kať wjele žohnowanja pščinješe so kam a druhich tajki čłowjek. Kať žyle hinať mohło byč w jeho wutrobje a žylm sadžeržowanju a so mječ w jeho domje a powołanju, a požohnowane mohło byč jeho džěčiwocžehnjene, jeho džělo w gmejnje a kraju, hdy by stróšby byl a wachował k modlitwam. Našcha pycha njech je ta modlitwa, so bychmy s njej tež dobyli wonkach pšched njepšhecželom a domach pšchi žnjach.

Runje nětko so horze bitwy bija, o modlcze so! Runje lětša wščitko wot dobrych žnjow wotwišuje, prošče Boha! Runje nětk je wjele franjnych a wjele žarowanja, o wołaječe so k Bohu, so by pomhať, a byšče pšhecžerpili a wobstali!

2. Našcha pycha njech pať tež je ta lubošč k bližšemu. Zapoštol dale tať pišče: „pšchede wšchitkimi wězami pať mječje mjes šobu šylnu lubošč; pšchetož lubošč pšchitryje hrěchow hromadu. Hospoduječe so rad mjes šobu bjes morkotanja. Eslužče šebi jedyn druhemu s tym darom, kotryž kóždy dostať je.“ Kať je Ješuš nať lubował a hišče lubuje, tať tež dyrbimy jeho a so mjes šobu lubowacž. A kať husto budžemy runje k tutej bratskej lubošči napominani. „Na tym chzu pošnacž, so mje lubujecze, hdyž so mjes šobu lubujecze“, praji tón Anješ, a jeho wučžobnik Jan prošy pšchezo s nowa: „džěčatka, lubujče so mjes šobu.“ To je pať šobu šnamjo lubošče: „wona pšchitryje hrěchow hromadu.“ Niž jaťo by šle sa dobre pošnať a njeprawemu pšchiswolika, ale so hlada, wo šlaboščach a hněwnych wězach bližšeho pšchezo šašo rěčecž, to druhim wupowjedacž, so by prawje do ludži pšchisčło, a wošebje, šchtož je so w domje mjes mandželškimaj, mjes staršchimi a džěčžimi mělo, wšchudžom powjedacž, a drugeho hišče hrosnišeho čžinicž. Ně, prawa lubošč po 8. kaťni na to džě, bóle samolwicž a wšchitko k lěpšchemu wobrocžicž. Kať wjele mjenje šwady, njepšhecželstwa, ščóžbow by s tym nastaťo. Kať někotry ma tať placacž a žaloščicž pod ščóšču drugeho. Prawa lubošč pať tež rad hospoduje. To bě w přenim čžasju šchescžijanštwu jara trěbne, hdyž bu tón, kiž bu s šchescžijanom, husto wot tych šwojich šastorcženy a wot doma honjeny. Ale njeje dha to tež nětko něščto rjane, wošebje w pšhecželstwje, so šabawjecž a šebi pomhacž? A njeje dha nětk we wójnskej nusy šwjata pšchiblušchnošč, druhemu šlužobny byč a s radu, trošchtom, pomozu blifko šupicž? Tajka lubošč šwjekeli, šbudži nowu nadžiju, čžini nať možnych. Nješšmy hižom wjele dozpili, so nětk jedyn druhemu je šwojim darom šluži, so wonkach wojuja, domach so próžuja žona a džěčži, štari a štaršchaj, so budže pomoz ščicžena, hdyž je trěbna, tež sa franjnych a hubjnych, sa wudowny a šyroty? Šeno lubošč k bližšchemu, to pšchi čłowjeka, to je šnamjo šchescžijanštwu. Kaťka hrosnošč, kaťke pohóřšchenje tajki ščupy, gramny, njelubosny čłowjek se šymnej wutrobu!

3. Njana pycha pať tež hišče ta šwěrnošč w powołanju. Zapoštol jom pišče: „rěče-li šchto, njech rěčži jaťo Bože šłowo. Ma-li šchto někaťku šlužbu, njech šluži po tym šamóženju, kotrež Bóh wudžěli.“ Kóždy wšchaf ma někaťku šlužbu, ale to njeje najwažnišče, kaťka je ta

šlužba a kotre šu te dary a wušpěchi; to wšchitko je Boža wěz. Wón wudžěla dary na wšchelake wšchuje, a tež te wušpěchi. Ale šchtož je najwažnišče, je šwěrnošč. Ta je twoja wěz, a wotwišuje wot tebe. Ta tež pšchi čłowjeka. To je najrjenscha šhwalba, hdyž so praji: wón je šwěrný. Šwěrne džěčžo, šwěrný šchuleť, šwěrný wotrocžk, šwěrna džowka, šwěrný šastojnik, šwěrný wučžek, šwěrný duchowný, kať rjenje to ščincži. Šwěrnošč pať w tym wobšteji, šwěru to šwoje čžinicž we wulšim a maľym, niž jeno čłowjekow dla a hdyž nať widža, ale Boha dla, kiž wšchitko wě a widži a so by wón jaťo našč Wótz we wšchěch wězach šhwaleny byl. D so by tola hišče wjazy tajke šwěrnošče bylo! Wjazy žohnowanja by potom bylo w domje a šlužbje, tež wjazy wješelošče a dowěrjenja, a mjenje šylšow a žaloščenja, mjenje šjebanja! Šladajmy na našeho Šbóžnika, kať je wón šwěru to šwoje čžiniť a ščutť našeho wumóženja došonjať. „Ša dyrbju džělacž to džělo teho, kiž mje je pošlať, dokelž džěť je: Móž pšchidže, hdyž ničto njebudže móž džělacž“, bě jeho wušnacže. „Šwěrný šlužobnik šwojeho kraja“, tať šteji tež na wopomniku, kotryž je so našchemu Bismarkej na row šajil. A hdyž čži našči tať šwěru wojuja a we šwojej woješkej šlužbje šwoju pšchiblušchnošč k wobaranju a k šakitanju wótzneho kraja dopjelnja, maju šobu tajke krašne dobyčža a šu čžescženi pšches jich row won. D budžmy tež my šwěrný, kóždy we šwojim džěle, so bychmy tež čžescženi byli.

Šaj, tute 3 rjane počžinki: modlitwa, lubošč a šwěrnošč njech šu našcha pycha. Šdyž Ješuša mamy, dha šmy tať pšcheni.

Šamjen.

Mje njewopusčč!

Mje njewopusčč! Ša tebe, Anješ, žadam
A k twojim šwojnym wuškoščam hladam;
Na twoju wóžnu mišošč šačža
Šso moja nadžija.

Mje njewopusčč! Šso moje horjo minje,
Šdyž dušcha wotpočžuje w twojim šlinje;
Móž hrěcha, nusa, šchiz mje njetraschi,
Ššym jeno pšchi tebi.

Mje njewopusčč! Móž džěť so naťhiluje,
Móž šwita k měru, čžělo špróžnošč čžuje;
Njech potom, hdyž mi wěčžnošč šesthadža,
Mje wjedžesč do njebja!

F.

Wobrašy kšchescžijanškeho džělanja a bėdženja s wójnskich štron.

(Ščóncženje.)

3. W Awštrijej.

„Šapuščenje! Šať žaloštnje drje na žanym druhim měštnje Gustav-Udolfškeho towarštwu (kiž pola ewangelišch w rošpróšchenju špomóžnje džěka) šakhadžalo njeje, jaťo pola nať w Galiziškej. W septembrje 1914 so ruske wójška nad Bukowinu, rašchu a šrejžnu Galizišku wulachu a w novembrje njepšhecžel tež wječorny džěl našeho kraja nutšwja. Šať je pod žaloštnej wójnu, kiž je našč kraj tať daloto šapuščika, tež ewangeliška žyrkej

naschego kraja czerpika", tak ewangelski duchowny Weidauer w Kolomea w Galiziskej pišce. Tónkamy powjeda, tak tež po domojwróčenju wuhnatych do swojich wožadow jako džěło sa-pocza. Někotre měřazy po wróčenju so sa bratrow w rozpró-ščenju tam wontach jako hromadžesche. „Štož mamy, kaž dołho nam njepšheczel hišcže hrosy, czerpicz a snjescz, to bjes morko-tanja snjesem. My smy wěszi, so nasch kraj a jeho lud, so nasch lud a nascha ewangelska zyrkej pošylnjena s wohnja wuńdže. Wjeřekoscz nadžije! To je nasche saczuwanje nětke.“ To su japoschtolske saczuwanja, kaž je na pschiklad Pawoł k Filipiskim wupraja (1, 27): „So bych wot wař klyšchal, so stejicze w jonym Duchu a w jenej myšli a porujo nař so bėdžicze sa wěru ewangelija.“

W Galiziskej něhdže 40 000 ewangelskich Němzow bydli, kotřiž s džěla do hłowneho města Awstriskeje, Wina, so wo pomoc wobrocžichu. Gustav-Abolstemu towarštwu bė pschi jeho spomůž-nyh džěle wořebje na tym ležane, so so naschi wěrybratsja bjes domišny we swojej hěrtošczi njebychu wopušcženi a sabyczi sa-cžuli, ale něšto wo cžopkeho wodycha ewangelskeje bratrowskeje a botrowskeje lubosče pytali, so bychy ju niž jako proscherjo wob-hladowani byli, ale sami na tónle šhodženť dele stupili. Wono so radži, we Winje naschich ewangelskich cžělańzow k wulkej wo-řadže cžělańzow wobsamknyč. Duž w někotrych wažnych swonkow-nyh naležnosčach, tak so wot tam powjeda, mōžachmy tu a tam něšto pomhacž: jonym darmotne byhlenje, druhim džělo a sa-řkuzbu wobstaracž, třecim bynow na němke řrenje šchule abo do dobrych ewangelskich řwōjbow pschinyč, holzy do řkuzbow, dla řhorosče puřcženyh wojakam k ruzy byč atd. Něšto wořebite bėchu nasche wutoru popořdnju. Wot oktobra 1914 su so tehdy rumy towarštwu řchescžianskich młodych mužow wotewřike w hospodliwosčzi tydžen wot tydženja, so bychmy wořadu cžělań-zow jich hospoduju šhromadžili. Nasche řónske s galiziskimi řonami a holzami jich rucžne džěla (řchřkowanje atd.) džerža. Čži s nowa pschihadžazy so tu pschisamkneja; tu so wupraja a radu řkladuja dla domojwróčenja. Tu wopyty wot wěrybratrow dostawamy, tu s naschich krařnych ewangelskich řhěrłuschow trořcht a mōž řrėbamy; tu so najnowšche powjesče ř domišny řdžěla; tu je řkladnoscz, we wěre a řiwjenju so pošylnicž. Tu smy tež hody s wořadu cžělańzow řwječžili.

Nadpad Štalskich wot pořodnja tež do řarntskeje dořahny. Tam bu blisko pschi mjesach hrabinka s dobrym mjenom jako řchitowarka Ewangelskich a řama ewangelskeje wěry dla řajata. řejna řakřuzba wo řastaranje mařnyh džěczi we wustawje w řresen tam so wyřoko dořcz pschipōřnawacž njehodži. Wona se řwojim samōženjom je tam najwřazy cžinika s lubosče k cžěkej a duschi wobohich wřchėdnyh, řhudnyh ludži. Tuta wřchelaku njehodu mjes Štalskimi pschecžerpischi takle pišce, jako bėšche řařo dom so wróczika: „Sa řym zyle njewocžakane džělbracze a pomoc řhonika a řym se řarosče wo dalewobřacze mořich řkutkow lubosče wu-řbėnjena, so mōžu jeno so džatowacž a mojeho wulkeho řoha a řbōžnika cžesčicž a řhwalicž. Tón řnjes tež wopory řa řwoju wěž řada, a ruzy a wutrobny řo řwōlniwje k dawanju wotewřeja, to je krařne. Sa so wjeřelu, řam řdželicž mōž, so je w horzocze horja a pschi wřchej cželnej řkabořczi moja wjeřekoscz, řa teho řnjeřa a jeho řkuzbu tu byč mōž, jeno řrawika a pschibywała. To je moje jenicžke řadanje a prōzowanje hacž k pošlednjemu řdychnjenju moju pschibřkuschnoscz lubosče napřhecžiwu temu do-řjelnicž, řiž je řwoje řiwjenje řa nař podať a cžze psches nař řwoje dalsche lubosčiwu wotpořladanje na wobohim řhubjentyh cžłowjeřtwje na řrawne pschinyč.“

M...I.

Řhudny řkalz.

Powjedańčko wot K. A. Fiedlerja.

(Pořacžowanje a řtōncženje.)

Tak džěšche to wot jeneho pschekřuschjenja k druhemu, a tón wobohi njewinowaty řkalz njemějesche řanyh řarėcznikow, hacž řwoje horze řylly.

Řtōncžnje buch u akty řamkneje a řrawonemu řudej psche-podate; tón na to řymno-řrejnje wuřudži: Řkalz ma řo najpředny wobwėřnyč, a potom tež cži drusy, řdny řu přjedny wotprawjenje přrenjeho řobu wohladali; jeno s tym rozřđělom, so maju řo jich cžěka na kole řkamacž. řato bė krařny wōtz tuto wuřudženje podpřřak, bu wono jatym wosjewjene a s dobom tež postajene, so ma řo tořame řa ři dny wumjescž.

Řhudny řkalz bu po wřchej krařinje jara wobřarowanu; pschetož řōždy jeho řa njewinowateho džeržesche; jeno so wōn njebudžishe řobu řicž dyrbjať, bėšche powřchitkowne mēnjenje. řnjes duchowny, řiž bė jeho wėrowať, jeho cžasto wopytowasche, a namala jeho, kaž mōže řebi to řōždy lohto myřlicž, w najřkubřchej řudobje; wōn přtařche jeho psches trořcht nabořiny pošbėnyč, a modlesche řo s nim hacž najnutriřcho, tak so tón dobry muž řtōncžnje wutrobisocž řapřchija a řo wōtzowřkimaj rukomaj řwojeho řoha w džěcžazej myřli podwoli. řeho řona wōlasche řo s hōřom k řohu wo wumōženje, a bėžesche džėn pschėd wotprawjenjom, řajtař bėšche a řtesjesche, s rozplečenyhmi wōřami do hłowneho města (řřidenz) a řadařche s wjėřhowej porėczecž. Něto řo runje řrečhi, so bėchu pschi wobjedže něřajki podawť wupowjedali wo jonym řhudym hospodarju, kotřehož bėchu njewinowacze wot-prawili; to bėšche řkladnoscz daťo, tež wo jatym řkalzu řėczecž; pschetož ta wěž bė tež pola dwora řnata, a wjėřch pocza nad tym rozmyřlowazy byč. řa řona dyrbjesche na mēscze řastupicž. řejne řrawne, lubosčiwu woblicžo a řejna řudoba řėczeschej tak mōžnje, so řo wjėřhowej řařne řylly po řizomaj řonjachu a so bu wona wo njewinje řhudeho řkalza pschewėdčžena. Wona tu wobohu řonu řnydom k wjėřchej dowjedže; tež tón bu k řylsam řnuty a džesche: „řobra řona! řasch muž njedyrbi wumřecž; cžzu na mēscze nětoho s tutym pschilajom wotpōřkacž.“ To pať bėšche tež wulki cžař; pschetož řizom bė wjėřor, a nasajtra rano w 9 hodžinach mējesche řo řkalz k řchibjenzy wjescz. ř temu mējesche řourier 10 hodžinow řėchacž. řjėřchowa da na to řonu wofřewicž, po cžimž ta s njebjeskej radořcžu a s řorłiwym džakom pschecžiwu řohu woteńdže; tola wona bė řėdy dwė hodžiny bėřaka, jako dale njemōžesche; duž dyrbjesche někotre hodžiny wotpocžnyč, tak so řakle nasajtra rano wokoľo džėřacžich řařo domoj pschidžje.

Tón řourier pať, řiž mējesche řa řkalza řnadu pschinyč, s řonjom padže a řebi nohu wuwiny, tak so dale njemōžesche; k řbožu bė wōn blisko jeneje pōřřeske řtazije, řdžez wōřta a řnadny řiř pōřtarjei pschepoda, řiž řōn potom psches jeneho pōřřilona dale pōřka. řches to wōn něšto hodžinow pošdžischo do řud-nikoweju rukow dōńdže. řo tym pať wobohi řkalz ničō njewje-džishe a wyschnoscz runje tak maťo. řzewjecž hodžinow wotbi, a řwonjenje řhudeho řrėřchnikoweho řwona řlincžesche řrōřbnje w jenotliwyh řwutach; řchulřke hōlcžata pschidžechu se řwojim wucžerjom a řpėwachu řmjertne řhěrłuschje, potom pschidžje tón wobohi řkalz, wot řwojeho řararja wjedženy, potom rubjėřniřki na-wjedowať s tymi druhimi delinquentami, a řtōncžnje řat se řwojimi wotrocžkami. řwulka řyła luda s mēřta a s wotłnosče řa cžahom řlėdowasche, kotřny řo, wot kompagnije wobřōnjenyh mēřchčžanow pschewōžany, pomalu řchibjenzy bližesche. Řkalz ničō njerėčesche, jeho řorjo njemějesche ani řylřow, ani řłowow; ale řōždy mōžesche widžecž, so bu wōn wot rubjėřniřkeho nawjedowarja njepřchėřtajnje wobřdžbowany. řėřto cžah řchibjenzu dořpi; w tym wotłomiku

pschijęcha jedyn postillon, runje jako tkalza ł ręblej wjedźichu, a pschepoda pschitomnemu ħudnikej wulki list; tón jón rucze storže a wuwola: „Ĥnada! Ĥnada sa tkalza!“ Duż nasta wyflanje mjes tymi tyĥazami, kotreż žaneho kónza wsacž nochžysche.

Alle tón rubježniski nawjedomať wuprošy ĥebi wot ĥudnika tu domoľnosć, ł ludej poręcžecž ĥmęcž, a jako bę ĥo to jemu pschiswoliko, stupi wón na powyschenje a ĥwasche ludej, so by mjel- czał. Wscho womjelkny, a rubježnik woľasche ł ĥlořom: „Sedyn Wóh je na njebyu a tutón Wóh je prawy! — To ja njewěrjach; tehobla ĥo jeho też njebojach, ale domoľich ĥebi wschitke ĥręcchi a łkóscže. Tola we ĥwojim ĥręcchnym žiwjenju pschindžech cžasto na wězy, ł kotrychž móžach derje pósnacž, so je Wóh, kiž ĥwět wodži; to chžych nětko ł wěstosczu wjedźicž a myřlach, hdy bych jeneho žyle njewinowateho, fromneho cžłowjeka ł ĥwojemu towař- stwu pschijnjeřł a jeho ł wobdželenju na wschęcch naschich łkóscžach nufował, dha njemohł prawdoscziwu Wóh, jeli žadyn je, na žane waschnje pschidacž, so by tajki njewinowaty cžłowjel ł nami do runeho ĥořtanja sapadnył; wón dyrbjał jeho wumoz, kaž je ĥo to też nětko woprrawdže stało; pschetož tón tkalž je žyle njewino- waty a pobožny, sprawny muž. S nim ĥym ja pruhu scžinił, a Wóh je jeho wumohł. Ĥaj, woprrawdže! Wóh je, jedyn prawy Wóh je!“ A nětko wón wo tu ĥnadu prořesche, so bychu jeho sařo do jastwa wotwjedli, dofelž ma ĥisčže wažne wufnacža cžinicž, a so chže potom ĥwoje ĥořtanje rad cžepicž, kotrež je dwóžy a tróžy sařkužik. Semu bu tuta próřtwa dopjelnjena; wón a jeho towařchojo buchu sařo wot- wjedženi a do rječasow řesamłani.

Mjes tym bęchu ĥuhedeho tkalza woschewili a pořylili, po cžimž nětotji młodži mužojo pschistupichu, jeho na ramjeni řběžechu a do měřta njeřechu. Tkalzowa žona bę ĥo, mjes tym so ĥo tole wschitko sta, też wrócžika; wona widžesche ĥromadu-běženje luda a ĥłyschesche woľanje: „Woni tkalza njeřu! Wón je wob- ĥnadženy!“ a ł dobom wuhlada też ĥwojeho muž a w dalosczji, tał jeho na ramjenjomaj ł justanjom do měřta njeřechu. S ĥlořom ĥylly wjeřela pľakajo, krocžesche wona sa cžahom do ĥosczenza. Witanje wobeju mandželřeju njeda ĥo wopiřacž. Wonaj buřchtaj w ĥorejczje domoj domjesenaj; pschetož to cžęžte ĥorjo bęsche jeju tał řobu wsało, so ĥicž njemóžeschtaj. S tymi pjenjesami, kotrež bę ĥhudy tkalž je wschelakich řtronow darjene dostał, ĥo wón nětko sařo řhraba, a Wože žohnowanje bęsche ł nim a jeho řwóžbu!

Řschesczijanski wojak.

Wo jenym wojaku chžu wam powjedacž, kiž bę w mojim měřtacžku w ĥwartěrje. Řeho ĥospodař bę pobožny mužik, tola piřacž njemóžesche; prořesche tehobla wojaka, so by jeho chžyl piřacž nawucžicž.

Žunu ręcžeschtaj ĥromadže wo knihach. Wojak wucžeže kniřku se řaka a řhwalesche ju jako najłepschu knihu.

Wobožneho ĥospodarja tole řrudži, wón tehobla džesche: „Ně — jowle řu najłepsche knihi! žane knihi tał krařne njeřbu kaž biblija!“

„Ĥaj, sa předarjow řu te knihi řhmane, ale niž sa wojakow“. džesche wojak.

„Dha ĥo tola myřicže, ĥacžrunje řcže wucženy wyřł! Biblija je sa wschęcch ludži, potajkim też sa wojakow! — Tam dže je pucž ł řbóžnosczji poľasany, kotryž je řesuf; — tehobla dyrbi řo kóždy w bibliji wobhonjomacž. Młój pschecželo, řlubicže-li mi, so byřcže bibliju na tajte waschnje nałožowali, dha chžu wam ju daricž“, wotmolwi ĥospodař.

„Sa wschł ju njerodžu!“ džesche wojak. — Tola bę řebi rucže pschemyřł a chžysche ju męcž.

„Derje, ale jeno ł tym wumęnenjom, so budžecže też pilnje w nej cžitacž a ł 3. řawom řana řapocžecž.“

Wojak to řlubi a też džeržesche; pschetož po řjoch dnjach móžesche wón žył 3. řaw řanoweho řczenja ł ĥłowy a powjeda- sche nětł wscho, řchtož bę řo jemu lubiko, pschistajiwřł: „Ĥacž też je to tola wěrno, so je řesuf tole wschitko ręcžł?“

„To řo wě, so je wěrno, ĥaj! řawěrno tał je! Wřchł je řesuf řam prajł, na cžimž ma řo jeho wěrnoscz řpósnacž; sa tym ĥladajczje řana 7, 17. — A wěscže řo kóždy, kotryž řpraw- nje męni, pschęřwęcžzi, so je biblija Wože řłowo, kiž ł Wóhu a řbóžnosczji wodži!“

Wojak wobłędny a džesche: „Ĥdž řu to řesufowu řłowa a niž jeno předarjowe, kaž řym ĥacž dotal myřłik, dha mam řo ł nowa narodžicž a dyrbju pobožnje žitw byčž!“

„So pał byřcže řo ł nowa narodžili, chžu dobru radu dacž: Wodlcže řo ł Wóhu a prořcže, so by wam noweho ducha dał a cžistu wutrobu!“

To też řpomnjeny wojak cžinjesche, pódla pał też řebi ĥuřto bibliju wocžinjesche, so by řo po namaľanych řłowach řadžeržł. Řřłi tym pschindže junu do Łukascha 15. řtawa a jeho wocži padžeschtej na 18. řchucžku: „Sa chžu řo řbęcchnycž a ł řwojemu nanej ĥicž!“ To bę rano řahe. Řasch wyřł ĥnydom ł řwojemu ĥospodarjej bęžesche, kotryž ĥisčče řpasche, a padže jemu wołoko řchije, ł pľacžom rjeknywřł: „Sa chžu ł řwojemu nanej ĥicž!“

„Sa chžu řobu ĥicž“, wotmolwi wotucženy ĥospodař, a modlesche řo tał nutrne, so wojak cžujesche, řajku móž modlitwa ma a so wot teho cžaka řem wojak po Wožich pucžach řhodžesche a niž wjazw ĥręcchnu drowu.

Druřy řo jemu řmęjachu, so wón wjazw wo řwětne wjeřele njerodži; ale wón wosta twjerdže řřłi řesufu, kiž bę jeho ł řebi pschiwjedł psches řwoje řwjate řłowo. —

A dofelž bę wón tał nutrny a poľny řwjateje lubosczje psche- cžiwu druřim wojakam, dha řo napořledku žadyn wjazw njeswėri, jeho wuřmęcšecž, ale wón wužiwasche cžesč a derjemęnenje wot wschitkich.

Tał móžne je Wože řłowo!

J. A. P.

Wschelake ł bliska a ł daloka.

* Wot 12. augusta je nětko kóľojěřdženje wschitkim tym řaka- řane, kofřiž wořebitu domoľnoscz wojeřřeje wyřchnosczje nimaja. Ta pschitajnja řhětrowo do ĥospodařřkeho žiwjenja nuts pschima. Duż by pschecž był, so bychu řo domoľnosczje po jenotliwyh řa- řadach we wschitkich wotřesach dałe, ale řo řda, so řo něhdže milřřcho a druřdže řařo řrucžřřcho wobřhadžuje. Ĥdž řo w jenym wotřesku nimale kóždemu domej 1 kóľo wostaji, dyrbjało řo to też druřdže řtacž. Wobžarowacž je, so řo njeje dozpicž mohło, so by řo kóľo ł najmjenscha tym řonam wostajiko, kotrychž mužojo řu we wójnje, so mohłe ře mřłi a ł wopytej wójnřłich modleř- řłich ĥodžinow jęcž; pschetož wone dyrbja řebi řwój cžaw najdrob- niřcho wotmėricž, so bychu řwoje ĥospodařřtowo wobřtaracž mohłe.

* Řasch lubowanu řhęžor, kotryž nima řhwile řpóžny byčž a ma řtajnje wójnřłe řibanje we wocžomaj, bęsche pola wojakow řřłi rěžy Somme, ĥdžęž je řakostne wojowanje, je řo nětko řařo na narařřche bitwiřčczo podał.

* W Draždžanach ma řo wójnřła wustajeřza, kotraž je widženja ĥódna. Wona je řo ĥacž dotal wot 250 000 ludži wo- pptała.

Zamolwity redaktor: J. Gólc.

Čiřcer a nakładnik: M. Smoleř.